

ditetsgrad er fastsat, bør de fulde Dagpenge udbetales. Men jeg er derimod i Tvivl om, hvorvidt det ikke er lidt for strengt imod alle Parter at sige absolut og kategorisk, at delvise Dagpenge ikke udbetales. Jeg kan meget vel tænke mig det Tilfælde — og det vil i det praktiske Liv meget ofte komme til at foreligge — at den tilskadekomne Arbejder, naar nogen Tid er gaaet, endnu forinden hans Helbredelse er fuldstændig tilendebragt, kan faa en lille Beskæftigelse paa samme Sted, hvor han har arbejdet tidligere, eller paa anden Maade faa en lille Beskæftigelse, hvorved han kunde fortjene f. Eks. et Par Kroner om Dagen. Men disse Par Kroner har han ingen Interesse af at fortjene, naar han ikke faar sine Dagpenge, som ogsaa ere 2 Kr. Hvis han derimod delvis kan beholde sine Dagpenge, efter at han er begyndt at gaa i Arbejde, kan han være tjent med at søge at genoptage sit Arbejde, inden hans fulde Arbejdskraft er indvunden. Det vil mangfoldige Gange i det praktiske Liv være en Fordel for den paagældende, at han paa dette Punkt kan faa delvise Dagpenge udbetalt. — Disse Bemærkninger angaa jo, som det vil ses, nærmest Paragrafferne 2 og 3. Med Hensyn til § 4, som bestemmer, at Dagpengene skulle vedblive at løbe, indtil Raadet har fastsat Invaliditetserstatningen, da er det jo ganske rigtigt, hvad det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds (Neergaard) udtalte, at det har været ret uforstaaeligt, hvorledes Arbejderforsikrings-Raadet har kunnet faa den Fortolkning ud af den gældende Lov, at de havde Ret dertil. Faktisk er det nu imidlertid, at denne Fortolkning har været gjort gældende, og jeg er enig i, at naar den fremdeles skal staa ved Magt, er det rigtigt at lovfæste det; men det forekommer mig dog, at der saa ved Siden af denne Bestemmelse maa som Modvægt derimod sættes en Grænse. Vi ere jo alle Mennesker, og der bør fornuftigvis fastsættes en Regel, inden for hvilken Arbejderforsikrings-Raadet dog skal være pligtigt til at fastslaa Invaliditetsgraden. Det er jo nemlig ret urimeligt, at Arbejderforsikrings-Raadet ganske efter eget Tykke ogsaa i Fremtiden skal kunne udskyde Afgørelsen af den paagældendes Invaliditetsgrad, naar der foreligger en af Raadet anerkendt Lægeattest, som siger, at Sygebehandlingen er endt, og at den paagældende tilskadekomne nu er kommen til det Punkt, at der ikke ad lægelig Vej kan gøres mere for ham. I saa Fald forekom-

mer det mig, at det burde være Pligt for Arbejderforsikrings-Raadet inden for en rimelig Tidsgrænse at fastsætte Invaliditetserstatningen, saaledes at Dagpengene derved kunde ophøre. At det ikke er rene Bagateller, det her drejer sig om, skal jeg oplyse ved et Eksempel. Det fremgaar nemlig af en Skrivelse til Indenrigsministeriet af 24. December 1900 fra et af vore Forsikringsselskaber, at der i 241 i denne Skrivelse omtalte Sager, som ikke ere bragte til Ende, var forløbet et Tidsrum af fra 9 til over 100 Dage, efter at der af den behandelende Læge var afgivet en af Arbejderforsikrings-Raadet godkendt Attest for, at Lægebehandlingen var endt, og altsaa Bestemmelsen i saa Henseende var sket Fyldest, uden at Sagen derfor var kommen til endelig Afgørelse af Forsikrings-Raadet, og uden at Dagpengene derfor vare holdte op at løbe. Det forekommer mig, at man skal gøre en lille Smule Ret til begge Sider. Jeg er enig i, at man ikke skal graduere Dagpengene efter Invaliditetsgraden, men betale Dagpengene fuldt ud i alt Fald saa længe, indtil Invaliditetsgraden kan bestemmes, men saa mener jeg rigtignok paa den anden Side, at da bør der ogsaa sættes en vis Grænse, f. Eks. 14 Dage eller lignende, og en vis Grænse for, hvor lang Tid Arbejderforsikrings-Raadet bør have til at træffe sine Afgørelser, efter at en af det selv anerkendt Lægeattest om Lægebehandlings Ophør foreligger. Jeg er enig med det ærede Medlem for Randers Amts 6te Valgkreds deri, at det er ret urimeligt at paalægge Arbejdsgiverne eller Forsikringsselskaberne at udbetale Dagpengene hver Uge, naar der kun for hver anden Uge foreligger Bevis for, at Arbejdsudygtigheden er til Stede. Det bør dog vist fornuftigvis enten ordnes saaledes, at der hver Uge sendes, om ikke en Lægeattest — det behøves jo ikke — men blot en Sygeseddel for hver Uge, eller ogsaa maatte det indrettes saaledes, at Dagpengene udbetales hver 14de Dag; ellers er man vistnok inde paa noget, som er ret irrationelt. — Jeg vil gerne henlede Opmærksomheden paa, at § 12, hvor det er foreskrevet, „at alle Tvivlsmaal om Dagpengene afgøres af Arbejderforsikringsraadet“, staaer, saa vidt jeg kan se, i en mærkelig Uoverensstemmelse med en tilsvarende Bestemmelse, som findes i § 17, 4de Stykke, hvor det hedder: „Alle Tvivlsspørgsmaal med Hensyn til Lægeattesternes Betaling afgøres af Arbejderforsikringsraadet“, og saa føjes til: „Raadets Afgørelser kunne paaankes til